

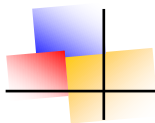

Zborové listy

Z obsahu:

*Zborový výlet
Správa predsedu CB
Ešte raz o knihe S. Miháľa
Slovo pre deti*

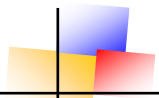

Slovo na úvod

Pamätajte na svojich vodcov, ktorí vám hovorili slovo Božie, a pozorujúc, aký bol ich východ, to jest koniec ich obcovania, nasledujte takú vieru. (Žd 13:7)

Pohľad na tých, ktorí nás viedli ku Kristu, by mal byť povzbudením pre našu vieru. To nie je pohľad do dávnej histórie, ale spomienka na našich najbližších: rodičov, bratov a sestry zo zboru, kresťanov predchádzajúcej generácie. Písmo nás učí, ako máme spomínať. Nie na chyby, slabosti a vady, nie na všelijaké zlyhania, ale na ich vieru a cieľ, zameranie, dovŕšenie ich života. Keď idete autom do vzdialeného miesta, zastavíte u reštaurácie na obed. Ale nezabudnete na cieľ. Po obede pokračujete ďalej. Kde je cieľ viery? V nebi. Život sa skladá z priebežných cieľov a zastávok. Nemalo by sa ale stať, aby sa v priebehu životných ciest zahmlil konečný cieľ. Naši otcovia mali neporovnateľne horšie sociálne a životné podmienky ako my dnes. A predsa boli schopní stavať modlitebne! Sami bývali v malých domčekoch, na investície do svojho nebolo. Ale čo všetko investovali do Božieho diela! Koľko síl, času i peňazí! Akýže cieľ tu vyniká? Apoštol Pavel sa priznáva, že jeho priebežným cieľom na ceste zvestovania evanjelia je Rím. Ale konečným cieľom je "nebeská cena Božieho povolania".

Máme sa pozeráť na otcov viery, "ako dovŕšili svoj život". To nám napovedá, že i na nás sa pozerajú a budú pozeráť tí, ktorých sme viedli k Pánu Ježišovi. Uvidia v našom spôsobe života ten pravý zámer, alebo vôbec nejaký zámer? Každý, kto sa vierou v Krista zaradil do zástupu svedkov, sa stáva vodcom. Vedie k Pánovi Ježišovi. Alebo niekde inde? Z kresťanovho života má byť zreteľne vidieť, kam má namierené. Čo zaujme tých, ktorí budú spomínať na nás? Ani sa nenazdáme a zostane po nás iba spomienka. Bude to spomienka na jasný cieľ našich životných snáh? Aký cieľ by sa rysoval v živote boháča z podobenstva, keby mu

bolo dopriate borieť staré, a stavať nové stodoly? Myslíme na to, aký majetok zanecháme svojim deťom? Spomienky na nezacielený život by neboli dobrým dedičstvom. Prečo sa tak často stáva, že deti si zvolia inú životnú cestu ako ich rodičia? Nebýva to preto, že v živote rodičov nevideli hodnotný životný cieľ?! Čo ak videli, že pre všedné ciele boli rodičia zaujatí viac, než pro ten "nedeľný"? Buďme vďační za príklad tej generácie, ktorá tu žila pred nami! A myslime na to, Jak zviditeľniť cieľ nášho života pre tých, ktorí sa dnes na nás pozerajú, a možno zakrátko budú na nás len spomínať! Aby tie spomienky mohli byť aspoň malým povzbudením pre ich vieru!

Josef Škrobák

Správa predsedu Rady Cirkvi bratskej pre Konferenciu 2019

Tohtoročná konferencia Cirkvi bratskej na Slovensku je jubilejnou 50. konferenciou. Končí ňou funkčné obdobie súčasnej Rady.

Ďakujem Pánu Bohu, že som mohol žiť, slúžiť a rásť s vami bratia: Ján Henžel, Martin Jurčo, Miroslav Moravský, Slavo Poloha, Peter Prištiak, Rasťo Števko aj s riaditeľmi Kancelárie Rady Jakubom Kintlerom a Jurajom Klementovičom. Zároveň službu v Rade končia bratia Martin, Miroslav a Peter, ktorí boli členmi Rady viac funkčných období. Ďakujeme vám za to, že ste časť svojho života, obdarovania a síl spojili s touto službou cirkvi.

Dokumenty z archívu hovoria, že prvá konferencia CB na Slovensku sa konala 14. a 15. júna 1969 v Leviciach. Zúčastnilo sa jej 32 delegátov, vrátane 8 členov Slovenského odboru CB, nazývaného aj Slovenský prípravný výbor. Ten bol vytvorený celoštátnou Radou CB v novembri 1968 a pripravoval prvú konferenciu a voľby Predsedníctva CB na Slovensku. Predsedníctvo CB bolo predchodcom dnešnej Rady CB. Cirkev bratská na Slovensku mala vtedy tri

zborny a približne 842 členov: Prešov (388), Bratislava (161) a Levice (293). Túto udalosť pripomína kópia historického zápisu, ktorá je priložená ku konferenčnému materiálu ako malý konferenčný bonus.

Ak som dobre identifikoval delegátov prvej slovenskej konferencie, tak dnes žije už iba jeden delegát z každého zúčastneného zboru. Sú to traja bratia, ktorí vtedy patrili na konferencii k najmladším. Táto historicky prvá konferencia zvolila Predsedníctvo CB a prijala niekoľko kľúčových uznesení. Ako je vidieť zo zápisnice, proces vedúci k tzv. „asymetrickému modelu“ usporiadania a správy cirkvi nebol jednoduchý. Detaily sa už dajú ťažko identifikovať, ale nejaké kontúry je predsa len vidieť.

Zaujímavé je uznesenie, ktoré hovorí, že Konferencia vyhlasuje budúce ročné obdobie cirkvi ako rok zjednotenia. Poveruje Predsedníctvo CB, aby v tomto roku uskutočnilo také podujatia, po zboroch na Slovensku, ktoré by poslúžili postavenému cieľu zjednocovania.

Z toho sa dá usudzovať, že už pre tri zborny nebolo jednoduché nachádzať spoločný prienik, ktorý by uspokojivo vyjadroval ich presvedčenia a potreby. Svedčia o tom aj jednotlivé diskusné príspevky napriek uhladenej zápisničnej forme. Prešovský zbor s diasporou 30 rôznych staníc od Čiernej nad Tisou po Dolný Kubín si niesol nielen prevažne vidiecky charakter, ale zároveň aj silnú väzbu na české zborny a americko-českú misiu. Bratislavský zbor mal nielen mestský charakter, ale aj komplikovaný príbeh vzťahov s členmi bývalého Modrého kríža. A v tomto prostredí sa ocitol levický zbor so svojím evanjelicko-metodistickým príbehom po presadení do odlišného kultúrno-politického prostredia.

Vplyv spoločensko-politických procesov „pražskej jari“ a federalizačný proces na konci 60-tych rokov mal svoju odozvu aj v našich zboroch. CB na Slovensku (alebo jej časť?) sa snažila emancipovať a súčasne prejavovala aj formulovala svoju identitu. Je zrejmé, že táto historicky i teologicky podmienená rozmanitosť mala veľký vplyv na život CB a pomerne silno určovala napätia aj nádeje, výhry aj prehry, požehnanie aj trápenie, ktoré CB sprevádzali v ďalších rokoch. Myslím si, že aj na dnešnej konferencii by sme mohli užitočne diskutovať o témach, ktoré hýbali našimi otcami pred päťdesiatimi rokmi.

Pozoruhodné je napríklad uznesenie zdôrazňujúce systematickú starostlivosť o mládež v cirkvi, čo prinieslo veľmi dobré ovocie.

Téma identity a charakteru CB sa stala aktuálnou po roku 1989 a opäť viac pod vplyvom spoločensko-politických zmien. (V roku 1993 a potom v 2016 nasledovalo prispôbenie cirkvi novej situácii po rozdelení Československa – „symetrický model“: jedna cirkev v dvoch krajinách, dve zemské Rady, dve zemské Konferencie, dva Poriadky, Spoločná konferencia, spoločná Ústava, spoločné Duchovné zásady.) No už v roku 1988 kulminovala v CB na Slovensku vážna vnútorná kríza najmä v spojitosti s vedením cirkvi. Odvtedy už 30 rokov žijeme v slobodných demokratických pomeroch.

Do nášho slovníka aj praxe vstúpilo nové slovo vízia, ktoré sa niekde aj dobre udomácnilo. Život kresťanov a cirkvi v rámci svojich zborov, veľmi limitovaný počas rokov normalizácie (1969-1989), sa mohol slobodne rozvíjať a jednotlivci aj zbory dostali priestor aj pre aktivity v spoločnosti. Tie aktivity, ktoré prežili dodnes a majú potenciál pre rast, prinášajú otázku o miere angažovanosti zboru v týchto činnostiach či projektoch.

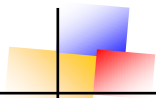
Aktuálnym príkladom sú cirkevné školy. Vznikajú a hlavne sa zatiaľ udržali tam, kde sú vhodní ľudia (zjednodušene povedané) a podmienky. Nedá sa to kopírovať ani jednoduchým multiplikačným úsilím zhora, ani túžbou nadšencov zdola. Je zrejmé, že naša krajina potrebuje dobré školy. Je tu dopyt po dobrých

školách. Ale tá otázka zostáva: Má sa v tom angažovať zbor ako právny subjekt, alebo máme podporovať kresťanov zo zboru, aby sa v tom angažovali ako občania? To, ako na to individuálne, zborovo alebo denominačne odpovedáme, má dopad na mieru akceptácie a podpory. A neraz je to zdrojom polarizácie. Ako spojiť dva odlišné prístupy? Je treba ich spojiť? A dajú sa spojiť? A je tu aj moment vzťahovej asymetrie. Ak sa niečomu darí – hoci sa na tom priamo nepodieľame, ale je to s nami spojené, tak sa tým radi pochválime. Ak však dôjde k zlyhaniu, radšej by sme popierali akúkoľvek spojitost s nami. Pričom cirkevná škola je len jedna dobrá ilustrácia z viacerých. Stále to má čo do činenia s tým, ako zbor/cirkev rozumie svojmu poslaniu – misii – a ako to reálne aplikuje. V tomto sú kľúčové staršovstvá zborov. Oni stanovujú skutočné priority zboru a spôsoby ich dosahovania.

Spoločnými prioritami našej cirkvi je rozširovanie cirkví do nových oblastí a duchovná obnova zborov. Ak pod rozširovaním cirkvi do nových oblastí rozumieme aj zakladanie zborov, potom je namieste otázka, aké zbory chceme zakladať? Aké má byť základné teologické presvedčenie novovznikajúceho zboru vrátane jeho učenia o hriechu, o spáse, o Kristovi, o cirkvi, o jej poslaní a konečnej nádeji... Kto bude za to zodpovedný a komu sa bude zodpovedať? A má sa niekto niekomu zodpovedať? Navlas rovnaké otázky, no v zložitejšom kontexte, si potrebujeme klásť aj pri duchovnej revitalizácii zborov. Do akej teologickej a praktickej podoby zboru sa majú tieto zbory prebrodiť, preputovať na ceste obnovy?

Niekoľko rôznych zložiek teológie som uviedol preto, že vidím, ako sa občas oddeľuje učenie o spáse od náuky o cirkvi, či učenie o cirkvi od náuky o Kristovi a podobne. Lenže v Božom diele s Cirkvou je všetko konzistentne prepojené a tesne spolu súvisí. Kristológia má svoje jasné prejavy a dôsledky v učení a živote cirkvi a rovnako aj v učení o spáse atď. Ide o organické súčasti systematickej teológie, z ktorej nie je možné jednotlivé časti vynechávať. Nevieam, kde má toto oddeľovanie príčinu. Možno v osobných teologických preferenciách alebo v tom, že odmietame kompaktnejšiu náuku kvôli tomu, že sa nám zdá limitovaná a zväzujúca. V obave zo stuhnutosti a chladnej dogmatickosti sa zbavujeme reformačných presvedčení, ba vidím, že niekde je tendencia modifikovať aj učenie apoštolov Pána Ježiša Krista.

Náš problém je však ešte širší a možno aj hlbší. Žiaľ, tiež v súlade s filozofickým podhubím doby sa už aj pri nás zreteľne prejavuje to, že deklaratívne sa vieme hlásiť k jednému presvedčeniu, avšak pri jeho reálnej aplikácii ideme aj nezlučiteľnými cestami. Tento (hermeneuticko-aplikačný) fenomén sa neprejavuje iba pri uplatňovaní Duchovných zásad Cirkvi bratskej, ale už aj v prístupe k Svätému Písmu: Či ho chápeme a prijímame ako Božie slovo, ktoré nás záväzne vedie, alebo či je to len slovo o Bohu, ktoré nás motivuje. [\[1\]](#)

V dôsledku toho sa polarizujú postoje a polarizujú sa aj očakávania. Jedni chcú, aby veci išli takýmto vývojom ďalej, iní volajú po nejakej autorite, ktorá by veci definovala, rozhodovala aj vyžadovala. Pre niekoho je súčasný stav už príliš široký a s prikrčenými plecami sa vo svojom zbere usiluje o zúženie v rámci možností. Pre iných je súčasný stav nenáležite obmedzujúci a preto si ho voľne rozširujú. Dobrým príkladom sú problémy s automatickým prevodom členstva zo zboru do zboru. Horúce chvíle nastanú, keď príde pokus z jednej či druhej strany o kodifikáciu rozšírenia alebo zúženia v niektorej oblasti. Faktom však je, že reálne prevláda tendencia posúvania hraníc teologických presvedčení a praxe ďalej, než boli doteraz. Zbory, staršovstvá a kazatelia reagujú tým, že život zborov sa viacej individualizuje a fragmentuje. Toho, čo je spoločné, ostáva prakticky čoraz menej. Meno síce máme spoločné, rovnaké, ale... A ešte spoločné peniaze... Aj niektoré dokumenty...

V tejto situácii sa ozývajú, obávam sa, že celkom vážne, ľudia, ktorí hovoria, že keď sa toto či ono dostane do Zásad (Poriadku, Ústavy, zboru), tak odídu z cirkvi. Niekedy hovoria s podtónom vydierania alebo manipulácie. Lenže rovnako reagujú aj tí, ktorí sa obávajú opačného prístupu. Každý postoj má svojich advokátov aj fanúšikov. Do reálnej teologickej diskusie vstupuje čoraz menej kazateľov, a o členoch staršovstiev to platí ešte viac. Málokto chce získavať nelichotivú nálepku liberála, fundamentalistu, konzervatívca, progresivistu, buriča, deliča. Príčinou je aj slabšia teologická gramotnosť, hoci dostupných zdrojov je toľko, ako nikdy doteraz. Alebo je problém práve v tom, že v širokej škále rôznych teologických smerov a interpretácií nechceme riskovať jednu cestu. Opúšťame biblické teologické myslenie, zamieňame bibliovosť s biblickosťou [\[2\]](#) a stávame sa filozofujúcimi pragmatikmi alebo čakáme na výsledok zápasu, aby sme sa pridali k víťaznej strane. A nie sme

ďaleko od toho, že vlastne si každý ide svojou vlastnou cestou. Lenže toto asi nie je cieľavedomý život zapojený do Božej misie.

Kresťania si vo svojej histórii museli vždy definovať alebo renovovať svoje teologické východiská a presvedčenia práve v časoch, ktoré boli myšlienково/ideovo turbulentné. To im umožňovalo nájsť zjednocujúcu bázu pre ich vieru aj konanie. Prekvapil ma odpor niektorých kazateľov a starších, keď som pred rokom otvoril tému Ako sa viacej priblížiť biblickému modelu vedenia zboru staršovstvom. V praktickom živote zboru je máločo dôležitejšie ako pastieri a učitelia zboru. Pritom sa ešte nič nešlo meniť – boli to zásadné podnety pre diskusiu a hľadanie riešenia nášho reálneho problému. Je zrejmé, že heterogénnosť – duchovná a aj funkčná – nášho zväzku zborov narastá. Revitalizáciu zborov deklarujeme ako prioritu, no keď máme pred sebou deväť znakov zdravého zboru, odmietavo s nimi polemizujeme a hľadáme iné, originálnejšie prístupy. Je mi vyčítané, že chcem(e) cirkev teologicky zužovať. Bratia, sestry, bol by som rád, keby sa aspoň zastavilo jej postupujúce a neriadené teologické rozširovanie. Lenže ak sa nezastaví, kde skončíme?

Príčiny obáv z rozdelenia na jednej strane a z teologickej vyprázdnenosti a nekonzistentnosti na druhej strane majú svoju historickú dynamiku – homogénnosť resp. heterogénnosť komunity/cirkvi sa v čase mení. Pri vzniku nejakej komunity (napr. zárodok denominácie) je jadro ľudí, ktoré formuluje jej presvedčenia, víziu, zámery, ciele, prostriedky a zároveň ich stelesňuje a autenticky aplikuje. Ak sa chce jednotlivec alebo skupina k tomuto jadrú pridať, očakáva sa od nich dobrovoľná akceptácia toho, čím tá komunita je. Komu to nevyhovuje, ten sa nepridá a skoro nič tým neriskuje. Môže sa pripojiť inde, alebo nikde alebo začne sám budovať niečo nové. Nie je povinný sa pridať a nemá ani automatické právo sa pridať. Ak sa pripojí – a vie k čomu a prečo sa pripojil – zvyčajne je dlho lojálny. Tento proces môže vydržať pomerne dlho, bez veľkých výkyvov do tretej generácie. V tretej generácii a ďalej už nie sú prítomní otcovia zakladatelia, už nestelesňujú ani autoritu pôvodných ideí a hodnôt ani ich aplikáciu. Aktívne misijné pôsobenie však do cirkvi nevyhnutne prináša nielen nových ľudí, ale aj nové situácie, výzvy, otázky, problémy, idey a hodnoty, ktoré už nie sú len pred bránami komunity, ale akoby vyrastali z jej vnútra. Ich nositeľmi aj šíriteľmi sú „insideri“. A tu sa už nedá použiť to pôvodné vstupné kritérium dobrovoľného súhlasu. Najmä vtedy nie, ak

pôvodné zásady/základy sú nepísané alebo redefinované. Namietajúci, nesúhlasiaci alebo inak súhlasiaci sú už vo vnútri a podľa toho, s akou agendou a ako intenzívne vystupujú, podľa toho rastie turbulencia v kedysi viac-menej zjednotenej komunite. Pokiaľ sú nakoniec zmeny potvrdzované významným konsenzom, hladina sa upokojí a život všetkých lojálne zapojených môže ísť požehnané vpred. Lenže ak zmeny nemajú jednoznačnú podporu, stretnú sa s odporom – tichým alebo verejným. Ak sú presadené väčšinou, vyvoláva to silný tlak na tých, ktorí zmenu nechceli. To je vážna príčina delenia cirkvi alebo zborov; a keď nie delenia, tak odchodu tých, ktorí zmeny a posuny nemôžu pre svoje svedomie alebo presvedčenie akceptovať. Bez ohľadu na to, aký bol charakter zmien – či bol vskutku bohumilý alebo nie.

Domnievam sa, že sa nachádzame v takejto situácii. Určite to nie je celá realita, ale jej dôležitá časť. No napriek tomu čím prechádzame, Kristovo dielo je nezastaviteľné. Jeho Svätý Duch povoláva, vystrojuje, zmocňuje a posila svätých do diela evanjelia. Naše zbory sú tým miestom, kde sa toto deje. Niekde sú k tomu výborné celkové podmienky a celý zbor tým žije, niekde je to zložitejšie a bratia a sestry sú viacej odkázaní na vlastné osobné zdroje bez významnej podpory komunity. V každom prípade je treba si pripomínať a duchovne sa budovať v našej identite Kristom vykúpených a Duchom premieňaných hriešnikov. Ako osobne napredovať: Hľadajme si jedného alebo dvoch ďalších kresťanov, s ktorými sa budeme sýtiť z Božieho slova; aplikujme to, čo nás učí Písmo; hľadajme a využívajme každú príležitosť pre službu a zdieľanie evanjelia ľuďom, ktorí sú okolo nás; povzbudzujme sa vo viere, k láske a dobrým činom; vrúcne a vytrvalo sa modlime za kazateľa a starších v našom zbore, aby boli Kristovými podpastiermi; vyhladávajme, povzbudzujme a ustanovujme takých starších a kazateľov, ktorí sú oddaní Božej misii. Kniha o duchovnom vedení zboru [\[3\]](#) je veľmi užitočná aj pre všetkých členov zboru, aby poznali kvalifikáciu pre starších, aby vedeli, čo je úlohou starších, čo od nich môžu a majú očakávať. Modlime sa v súkromí aj verejne za to, o čo ide Ježišovi v cirkvi a vo svete. Aby nám dával to, čo potrebujeme, nie to, čo chceme. Aby nás Svätým Duchom premieňal do svojej podoby a uschopňoval plniť to, čím nás poveril.

Bratia starší, bratia kazatelia, usilujme o zdravie zborov, ktoré nám Pán Cirkvi zveril do starostlivosti. Majme odvahu k reflexii toho kým sme; čo, prečo a ako

robíme: Rozvíjajme zdravé prvky zboru podľa príkladu apoštolov, ktorí nám v Ježišovom mene odovzdali nadčasové pravdy.^[4] Budujme všímavú vzájomnosť: Neraz odo mňa alebo od Rady očakávate, že zareagujeme na niečo, o čom vy viete oveľa skôr. Prosím vás, ak nejaký zbor, aktivita alebo človek vyvoláva u vás rozpaky, stretnite sa s nimi, pýtajte sa, vysvetľujte, argumentujte a nečakajte len na zásah „zhora“.

Na konci týchto úvah však ostáva na stole otázka, ako sa v cirkvi postavíme k výzve, ktorá sa týka spolužitia odlišných, protichodných až navzájom sa vylučujúcich presvedčení a postojov. Akú mieru diverzity unesieme? Ako usporiadať funkčné vzťahy v denominácii tak, aby sme sa vzájomne neohrozovali? To je môj hlavný podnet na premýšľanie a do diskusie. Ak to považujeme za vedľajšiu tému, ktorá nevyžaduje zvláštnu pozornosť, môžeme uvažovať a diskutovať napríklad o tomto:

- Čo vieme, čo nevieme, čo máme a čo potrebujeme pri práci v rómskych komunitách.
- V čom je úžitok a v čom sú limity automatického prevodu členstva medzi zborními.
- Ako nám poslúži nový spevník, ktorý sa pripravuje?
- Nebolo by pomocou, keby sa pre výber a ustanovovanie starších zadefinovali len nutné základné podmienky a detaily by si riešil každý zbor sám?
- Ako v budúcnosti deliť obmedzený finančný príspevok štátu medzi rastúci počet zborov/pracovníkov?

Bratia a sestry, ďakujem za vaše modlitby, povzbudzovanie, trpezlivosť a lásku a zdieľam s vami apoštolské požehnanie:

S radosťou budete ďakovať Otcovi, ktorý vás urobil účastnými na podiele svätých vo svetle. On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho

milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie hriechov. Kol 1:12-14

[1] O dôležitosti nášho postoja k Písmu pozri Kevin DeYoung, Vezmi Boha za slovo (Didasko, Kromeríž 2016).

[2] Pod pojmom bibliovosť myslím mechanické používanie textov zo Svätého Písma a/alebo ich aplikáciu bez zváženía ich literárneho, historického a teologického kontextu.

Pod pojmom biblickosť myslím pochopenie a aplikáciu textov zo Svätého Písma v rámci konzistentnej biblickej a systematickej teológie.

[3] Jeramie Rinne, Starší zboru – ako sa pastiersky starať o Boží ľud podľa Ježišovho príkladu (ReFormatio - Porta libri, Bratislava 2018).

[4] Mark Dever, Zdravá cirkev – 9 znakov zdravého cirkevného zboru (ReFormatio - Porta libri, Bratislava 2018).

Vyjadrenie Rady BJB v SR ku knihe S. Miháľa: Príchod Syna človeka

Motto: Tit 2,11-13 (skrátaná verzia)

Drahí bratia a sestry, kazatelia a starší zborov BJB. V posledných mesiacoch atýždňoch ste mnohí vo svojich poštových schránkach našli knihu od Sergeja Miháľa Príchod Syna človeka. Obsah tejto knihy naštartoval diskusiu, či už na úrovni osobnej alebo aj v rámci našich cirkevných zborov; kniha spôsobila určitú polarizáciu názorov a znepokojila mnohých čitateľov Biblie... My, ako Rada BJB pozorne sledujeme toto dianie, a tak sme sa rozhodli, že vám

napíšeme stručné vyjadrenie, v súlade s naším porozumením Písma v tejto otázke.

oceňujeme.

1. Pozitívna stránka tejto knihy:

Táto kniha chce byť pre Cirkev Kristovu akýmsi „mementom“ či zastavením, pripomenutím pútnického charakteru nášho života, že tu nemáme trvalé mesto, ale že v časoch, v ktorých žijeme, potrebujeme s nadšením pozdvihnúť svoje hlavy hore k nebesiam, tam, kde je naše občianstvo, odkiaľ i nášho Spasiteľa Ježiša Krista očakávame (Žid 13,14; Fil 3,20). Burcuje veriacich v Krista k pripravenosti na príchod Ježiša Krista pre svoju Cirkev a chce v Cirkvi Kristovej – v našej generácii vyvolať túžbu k volaniu: „Príď, Pane Ježišu!“ (ZJ 22,17). Toto samozrejme

2. Teologické problémy tejto knihy. Na druhej strane nemôžeme prehliadnúť skutočnosť, že v tejto knihe nachádzame tvrdenia, nauky a postoje, v ktorých je podľa nášho porozumenia Písma zrejmé, že v mnohých aspektoch nie sú v súlade s celkovým učením Písma. Spomenieme tu veľmi stručne iba niektoré z nich:

- Autor dáva dohromady podobenstvo „o desiatich pannách (Mt 25) a popis siedmich zborov z knihy Zjavenia - Filadelfiu a Laodiceu a tvrdí, že skutočná Cirkev Kristova je rozdelená na dve skupiny: Päť múdrych panien to je Filadelfia, cirkev, ktorá je odovzdaná svojmu Pánovi, žije v čistote a posvätení ... Predstavuje časť Cirkvi, ktorá bude uznaná za hodnú, byť vychvátená k Pánovi a bude na večeri svadby Baránkovej... Päť nemúdrych

či bláznivých panien je taktiež skutočná Cirkev (Laodicea), ktorá Božie slovo neposlúcha, dáva dôraz na požehnania v tomto živote... mieša sväté s nesvätým, svätosť s hriechom sveta. Tieto nemúdre panny, keďže nemali oleja, nemali odovzdanosť Pánovi a nečakali svojho Ženicha v čistote a posvätení, nevojdú na večeru svadby Baránkovej. Napriek tomu, že odmietli prijať pozvanie na svadbu Baránkovu, budú spasení... V ohni veľkého súženia dostanú druhú šancu a tento „olej“ si kúpia...a zaplatia to svojim životom... (str. 52-55). Vnímame, že takéto učenie... je nebiblické... Podľa slov samotného Ježiša Krista, tí, ktorí Ho milujú, zachovávajú Jeho slovo a žijú v poslušnosti Jeho Slova (J 14,15). Podobne hovorí apoštol Ján, že tí, ktorí hovoria, že sú kresťania, ale žijú v hriechu, nimi nie sú, nikdy nepoznali Boha (1J 3,6). Práve deň vychvátenia ukáže, že síce žili spolu s nami, hrali sa na kresťanov, ale nikdy nezdieľali s nami spoločenstvo [a s Kristom] (1J 2,19). Ježiš tým, ktorí raz zmeškali vojsť s Ním na večeru svadby Baránkovej, nepovedal, že... pôjdete do veľkého súženia... ale „odstúpte odo mňa, činitelia nepravosti... nepoznám vás...“ (Lk 13,25-27) a „nikdy som vás nepoznal“ (Mt 7,23). Žiadna druhá šanca! Učenie o druhej šanci je učenie o „lacnej milosti“, že môžeme hrešiť na úkor Božej milosti, čo je proti Rim 6,1-2 a samozrejme proti učeniu Písma ako celku.

- Potopa za doby Noacha vraj priniesla spásu mnohým (str.127-131). Podľa autora potopa sveta nebola iba o záchrane 8 ľudí v korábe (čo je proti 1P 3,20), ale mala „spasiť aj tých, ktorí si potrebu svojej spásy uvedomili až v totálnom súžení“... Hoci neverili Noachovi ani Bohu počas celých 120 rokov zvestovania Božej spravodlivosti, dostali šancu po tom, ako Boh zavrel dvere milosti... V súžení potopy tisíce z týchto ľudí činili pokánie a volali k Bohu... Toto vraj popisujú slová 1P 3,18-20. Preto Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní „kázal“ týmto duchom, ktorí kedysi v tele - za čias Noacha - nepočúvali Boha... Keď prišla potopa, mnohí z nich vraj robili pokánie... Boh to videl, a preto im teraz poslal svojho Syna. Takéto tvrdenie je v protiklade k celkovému učeniu Písma, proti slovám Žid 11,7, kde sa hovorí, že Noach svojou vierou odsúdil svet a nie, že ich súženie potopy prinútilo k pokániu. Rovnako sa v Lk 17,27 hovorí, že vody potopy zahubili všetkých. Podobne v 2P 2,5 sa hovorí, že Boh neušetril vtedajší svet, iba Noacha (a jeho rodinu – 8 duší 1P 3,20).

- Učenie, že diabol je ešte stále v nebi, a preto veriaci v Krista nemôžu ísť do neba - Zj 12,10-12. Podľa autora, diabol je ten, „kto zdržuje“ Cirkev, a preto nemôže byť zatiaľ vychvátená, pokým diabol nebude vyhodенý z neba na zem. Až vtedy bude dokončená príprava nášho miesta v nebi a nastane náš odchod do Otcových príbytkov (str. 79). On je zatiaľ prekážkou našej prítomnosti na nebi str. 81. Kým je Cirkev na zemi, diabol nemôže byť vyhodенý z neba... str. 81. Toto tvrdenie stojí v protiklade s mnohými odsekmi Písma (Iz 14,12; Mt 4; 1P 5,8) a taktiež proti slovám Pána Ježiša, ktorý povedal: „Hľa, ja som videl satana, ako padol z nebies ako blesk z neba“ (Lk 10,18). Vystávajú otázky, že ak zatiaľ veriaci v Krista nemôžu ísť do neba, lebo je tam diabol, tak kam idú tí, ktorí vo viere v Krista zomierajú? A čo slová Pavlove, že vieme, že keď sa tento náš pozemský dom tela zborí, máme stavenie od Boha, dom Božou rukou učený, v nebesiach (2Kor 5,1).

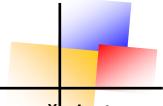
Napriek mnohým pozitívnym veciam v službe brata Sergeja Miháľa, vzhľadom na hore uvedené (a aj iné) teologické problémy a dôrazy a skutočnosti v jeho živote a službe... nemôžeme jeho knihu a jeho službu odporúčať a podporovať. Preto vás chceme vyzvať k opatrnosti a modlíme sa, aby nám všetkým Pán dal múdrosť Ducha svätého a odvahu viery k rozsudzovaniu týchto skutočností vo svetle Písma.

Darko Kráľjik, Rada BJB v SR

Zborový výlet s Mozaikou

Výletu, ktorý organizovala Mozaika od 16. - 19. mája v hoteli Primula v Zuberco sa zúčastnili 4 rodiny z CB Kováčska, teda dokopy 19 dospelých a detí, a o niečo viac rodín a mladých ľudí z Mozaiky.

Miesto výletu bolo naozaj výnimočné, pretože hotel je v TANAP-e, čo malo výhodu v tom, že dospelí aj deti sa mohli tešiť zo zážitkov, ktoré

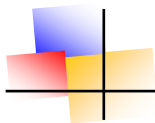
ešte nezažili (ako napr. jazierko plné žabích vajíčok a žubrienok, a samozrejme aj žiab). Nevýhodou umiestnenia bolo, že väčšina turistických chodníkov bola uzavretých až do začiatku júna. Napriek tomu sme si pozreli aspoň Roháčsky vodopád a Brestovskú jaskyňu, niektorí sa boli kúpať v neďalekom aquaparku. Tak sme o dobrodružstvo mali postarané.

O duchovný program sa starali Ervín a Marek Kušnír. Hovorili o Bohu, o poznaní Boha, o trojjedinosti a o tom, aký to má dopad na stvorenstvo. Tiež hovorili o Božích vlastnostiach.

Veľmi sme sa všetci tešili, že sme mohli byť chvíľu spolu.

A. Havrilová

Slovo pre deti

Čo Ježiš predpovedal, že sa mu stane?

Ježiš žil stále v prítomnosti nebeského Otca. Poznal všetko; čo jeho Otec povedal v Biblii. Pre nás je to udivujúce, ale Ježiš zrejme vedel naspamäť všetky knihy Starého zákona.

Ježiš sa často prechádzal po horách alebo sedel na brehu mora a premýšľal o Otcových slovách. Často rozmýšľal o knihe Izaiáša.

Boh zjavil Izaiášovi, že príde ktosi, kto sa stane naším Spasiteľom. Nebude mať hriešne srdce a urobí všetko, čo Boh povedal. Potom začal Boh zjavovať Izaiášovi ďalšie tajomstvá. Jeho Služobník prejde hrozným utrpením. Bude zbitý, jeho telo bude doráňané, hoci nikdy neurobil nič zlé.

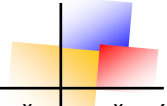

Ľudia často hádali, kto to asi bude - ten tajomný sluha.

Ježiš veľa premýšľal o tom, čo Boh povedal. Boh mu riekol: „Ježiš, ty si ten trpiaci Služobník.“

Istá pasáž s opisom Služobníka hovorí, že zakúsil veľké utrpenie namiesto ostatných ľudí. Zhrešili a zaslúžili si trest. On nezhrešil. Nezaslúžil si byť potrestaný. Ale Služobník povedal Bohu: „Ja ponesiem ich trest. Namiesto trestu môžu mať moje požehnanie.“

Ježiš bol Služobník. Začal to objasňovať svojim učeníkom. „Idem do Jeruzalema,“ povedal im. „Budem uväznený a zradený. Zbičujú ma

a zabijú. Ale neskôr vstanem a budem s vami.“ V tom čase učeníci nechápali jeho slová o tom, že príde znovu. Ježišova reč ich šokovala. Peter sa pokúsil namietat, no Ježiš mu povedal, že hovorí ako diabol vtedy na púšti. „Božie slovo sa naplní. Musíte si pamätať,“ povedal Ježiš, „že som neprišiel, aby mi iní slúžili, ale aby som ja bol tým Služobníkom, ktorého Boh prisľúbil.“

Učeníci z Ježišových slov vyrozumeli, že sa rozhodol odísť do Jeruzalema. Až po jeho vzkriesení skutočne pochopili a spomenuli si, že im o tom predpovedal oveľa viac, než si vtedy uvedomili.

Otázka

Čo Ježiš predpovedal, že sa mu stane?

Odpoveď

Ježiš povedal, že On je tým Služobníkom, ktorého Boh prisľúbil. Pôjde do Jeruzalema, bude trpieť a zomrie. Ale potom vstane z mŕtvych a bude našim Spasiteľom a Pánom. Ježiš vedel, že Boží plán s jeho životom sa opisuje v Biblii. Vedel, že On je tým Kráľom v Božom kráľovstve.

Ježiš však vedel i to, že Boží Kráľ bude Spasiteľ. Bude trpieť za hriechy druhých. Prijme trest, ktorý si iní zaslúžia za svoje hriechy. Potom môžu poprosiť Boha, aby im dal všetko pre Ježišove zásluhy.

Najprv bol Ježiš jediný, kto tomu rozumel. Začal to vysvetľovať svojim učeníkom. Ťažko chápali, že On - tak veľmi milovaný človek - bude trpieť. Až oveľa neskôr pochopili príčinu.

Pamätaj si verše

Ale on bol prebodnutý pre naše priestupky, zmučený pre naše nepravosti. On znášal trest za náš pokoj, jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.

Izaiáš 53, 5

Činnosti

Prečítaj si: O tom, ako Ježiš prvýkrát vysvetľoval, čo sa mu stane, si prečítaj v Evanjeliu podľa Marka 8 vo veršoch 31 - 38.

Porozprávajme sa: Čo myslíš, ako sa cítili jednotliví apoštoli, keď im Ježiš povedal, čo sa mu stane? Na čo asi mysleli a čo povedali Ježišovi?

Od slov k činom: V Skutkoch 8 vo veršoch 26 - 40 je príbeh o niekom, kto sa chcel dozvedieť, o akom sluhovi to Izaiáš písal. Mohol by si nakresliť komiks podľa tejto príhody? Do obláčikov pre slová napíš, čo povedal.

Modlime sa: Pane Ježišu, to čo si urobil, bolo veľmi ťažké. Ďakujem Ti, že si sa stal trpiacim služobníkom, o akom hovoril Izaiáš. Ďakujem Ti, že máš ľudí tak rád, že si bol ochotný niesť trest za ich hriechy. Pane Ježišu, viem, že som zhrešil a nezaslúžim si nič z toho, čo mi dávaš. Ďakujem Ti, že si tak veľmi trpel, aby si sa stal mojím Záchrancom. Pomôž mi, prosím, milovať Ťa a dôverovať Ti. Amen.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

Len pre vnútornú potrebu.

Uzávierka nasledujúceho čísla je v stredu 28.10.2018

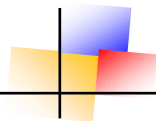
Za príspevky vopred ďakujeme.

Redakcia: I. Žežula

Jazyková korektúra: I. Žežula

Grafická úprava: I. Žežula

Web: <http://www.cbke.sk>

Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ✚ **Nedeľné zhromaždenie:** o 10.00 hod. v modlitebni.
- ✚ **Modlitebné stretnutia:** v nedeľu o 9:30 v zborovej miestnosti
- ✚ **Biblické hodiny:** v stredu o 17:00 hod. v modlitebni
- ✚ **Program pre deti:** každú nedeľu v priebehu hlavného zhromaždenia

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.

Kontakty:

Kancelária zboru: 055/622 5424; kazateľ Rastislav Betina 0948 235 035

Ďakujeme za podporu práce zboru, jednotlivých zborových činností a aktivít vašim finančným darom na účet:

SK76 0900 0000 0050 2302 2870 - zabezpečenie každodenného chodu zboru

SK78 3100 0000 0043 5012 9742- pre investičnú Výstavbu Bardejovská

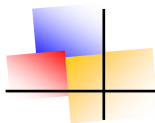
Služba pri ozvučení: Ján Havrila

Služba prekladu kázne: Daniel Liška, Marcel Kuzma

Modlitebné podnety:

- ✚ Za brata kazateľa a jeho rodinu
- ✚ Za všetky stretnutia v zbore, za ich duchovný úžitok
- ✚ Za duchovnú jednotu zboru
- ✚ Za evanjelizačnú a svedeckú službu
- ✚ Za misiu doma a v zahraničí
- ✚ Za rodiny za výchovu detí v duchu evanjelia
- ✚ Za našich chorých a dôchodcov

Program na mesiac jún 2019

		<i>Zmena programu vyhradená.</i>
2.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) Večera Pánova 16:00 English worship – Kováčska 31
5.	St	17:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
6.	Št	17:00 Women's Bible study - The Meeting Place
9.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) 16:00 English worship – Kováčska 31
12.	St	17:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
13.	Št	17:00 Women's Bible study - The Meeting Place
16.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) 12:00 Členská schôdza 16:00 English worship – Kováčska 31
19.	St	17:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina) 17:00 Bible study - The Meeting Place
20.	Št	17:00 Women's Bible study - The Meeting Place
23.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Kris Lungaard)
26.	St	17:00 Bible study - The Meeting Place
27.	Št	17:00 Women's Bible study - The Meeting Place
30.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. R. Betina)

** The Meeting Place adresa: Strojárska 1061/3, 040 11 Košice*